

עלון בתוכנו מס' 905, 18.3.2011, י"ב אדר ב' תשע"א

משנכנס אדר מרבין בשמחה

השתתפו בהוצאת העלון:

עריכה:	רענן רז
עריכה גרפית:	אמיל זיידמן
כתבות וידאו:	אסנת רחמני-ישראל
	זיו שחר
פינות:	חמוטל עמית (במרחק נגיעה)
	חגית בוכהולץ (ילדים)
	יורם פארן (תשבץ הגיון)
	מרים ארזי (כך היינו)
	תמר שמיר (בקורת ספרים)
מבצעים מיוחדים:	ערה דניאל
	מירה ל'ה זיו
	חנוש מורג
תמונת השער:	אורה הרמן והילל ליפמן, פורים 1965
שער אחורי:	מחזור כ"ג בפעוטון: מימין לשמאל: יואל מלי, נעמי זילברמן, ניר שמיר, איילת הישראלי, לוי (ורפל), אמנון אייזנר

קוראים יקרים,

כאשר לקחנו על עצמנו את עריכת העלון, שמנו לעצמנו למטרה להפוך את העלון לכלי מתקדם לניהול דיון ציבורי רב-דורי.

ניסיוננו הקצר עד כה לימד אותנו שיש רצון רב בציבור לדבר, להביע דעה, לנהל דיאלוג ולתקשר. לעיתים בא רצון זה לידי ביטוי כשחבר כזה או אחר מרגיש שהגיע לסף ייאוש ואינו מוצא אוזן קשבת באפיקים אחרים בנושא הבווער בעצמותיו, ומנצל את זכותו להביע את דעותיו מעל במת העלון, הפתוחה לכולם.

וכך – נוצר מצב שחומר רב מאוד מגיע למערכת בבקשה לפרסום. כעורכים, אנו שמחים על התפתחויות אלו, כמו גם על השימוש המתקדם באתר האינטרנט של העלון לפרסום מוקדם של מאמרים ודעות, המוביל להמשך הדיון באותו גיליון או באפיקים אחרים. עם זאת, אנו מתנצלים על כך שאיננו יכולים להדפיס את כל החומר המגיע אלינו, ונאלצים לדחות או לקצר חלק גדול מן הכתבות, עקב המגבלות של מהדורת הדפוס. גרסאות מלאות וצבעוניות, כמו גם כתבות נוספות, כולל כתבות וידאו מקוריות – תוכלו למצוא במהדורת הרשת.

מאמצים רבים השקענו הפעם בחיבור כל שכבות הקהילה לעלון. וכך – הפעוטות יוכלו למצוא את עצמם בגיליון זה בפינתה החדשה של חמוטל ("במרחק נגיעה"), ילדי ביה"ס היסודי הצעירים ישתעשעו בפינת הילדים של חגית (ואם יהיו זריזים מספיק אף יזכו בפרס), ואילו הגדולים יותר כבר מיוצגים בגיליון זה ככותבים – בדיווח על ביקור נשיא המדינה במשג"ב ובדיווח של בני הנעורים על פעילותם בנושאים כגון מהפך המיחזור שהחל השבוע בגבעה.

את המבוגרים יותר לא תתקשו למצוא: הם נוכחים באופן מסיבי בפינות ובדיונים בנושאים השונים, וגם הותיקים ביותר מלמדים אותנו הלכות היסטוריה קיבוצית, בניצוחה של מרים ארזי. אנו מזכירים שוב לכל מי שרואה

עצמו חלק מקהילת גבעת חיים: העלון הוא שלכם, ואתם מוזמנים להשתתף ביצירתו בכל דרך בה תבחרו.

גם גליון זה מכיל דיונים העומדים ברומם של חיינו הקהילתיים: שימור אופיו הכפרי של היישוב אל מול תוכניות פיתוח, אורחות חיים חילוניים ודתיים, מיחזור וצריכה, הפרוגרמה למבני חינוך (בכתבת וידאו חדשה), גורלה של התחנה (לנפש האדם) העומדת בדרכה של תחנה אחרת (לדלק למכוניות) ועוד ועוד. ובין לבין, אנו משתדלים לשפר את מראהו הגרפי של העלון המודפס, ולהרבות בתכנים קלילים יותר, בעקבות הערות שקיבלנו מכם. נשמח מאוד להמשיך לקבל משוב וביקורת בונה לצורך שיפור מתמיד!

פורים בפתח, ואיתו האביב, והגבעה מתכסה בירוק, ומתחשק גם לזכור כי מעבר לדיונים, והויכוחים והדעות המנוגדות יש גם טעם וחן במה שקורה כאן, ולא צריך לשכוח את הטוב, והשמח והחגיגי. ביטוי לכך תוכלו למצוא במספר פינות – חלקן בהופעה ראשונה (כמו פינת המתכונים, בה תתארח בכל חודש משפחה אחרת), חלקן כבר צימחו פלומה ראשונה של נוצות (גם תשבץ ההגיון מציע פרס לפותרים הראשונים), וחלקן – עדיין בפיתוח...

ברוח החג, נזכור שלעיתים יש לטשטש את ההבדלים בין נכון למוטעה, בין ארור לברוך, בין צדק לעוול. ולדעת שלכל מטבע יש שני צדדים, ושההבדל הוא דק, לעיתים רוחבו כחוט ניילון המחובר למוט. הבה נזכור זאת כשנמשיך להתווכח בלהט ולהביע דעות בנחרצות.

קריאה נעימה,

רענן ואמיל

6.....	חזון הנדל"ן / בלהה בן אהרון
7.....	בואו לא נפריט את הירוק / יהושע זיו
8.....	תכנון קיבוץ – במה דברים אמורים / צפריר בן-אור
12.....	"בעמק יפה, בין כרמים ושדות" / אמיל זיידמן
15.....	ואת תחנה בזמן... ..
19.....	אנו נעורים גח"א
20.....	העיר גחא בציון רעשה וגעשה! / אביגייל קולייר
21.....	תחום שבת / סמדר זעירא
22.....	על תחום שבת בקיבוצנו / מוטי זעירא
25.....	התייחסות עמית ואורי פארן להקמת העירוב בקיבוץ
26.....	שינויים מחשמלים / אלכס קראוס
27.....	שנה אחרי ה"אין כסף" / דבורה עמלי
28.....	למתן את הצריכה / תמר רז לנג
29.....	נשיא במשג"ב
31.....	שבת בבוקר / חיימקה ורדי
32.....	על קהילה, חברות ואיכפתיות / הרן בן-אליהו
34.....	במרחק נגיעה
35.....	בקורת ספרים / תמר שמיר
36.....	מתכון אחד בחודש
38.....	ילדודס / חגית בוכהולץ
40.....	תשבץ היגיון לפורים / יורם פארן
42.....	כך היינו / מרים ארזי
43.....	נר זכרון

חזון הנדל"ן / בלהה בן אהרון

השבוע צפיתי בשידורי המועצה ולזוועתי גיליתי שפרנסי הקהילה מכינים לי הפתעה. ליד ביתי הולכים לקום מרכז קניות ותחנת דלק. הרציונל הוא להשמיש את שטח הנדל"ן שהיה פעם אזור מלאכה ולהפוך אותו לאזור מניב הכנסה.

בעבר אזור המלאכה היה מרוחק מבתי החברים מתוך מחשבה על איכות החיים הכפרית של התושבים ושעות העבודה נגמרו בארבע. היום שטח המגורים גדל, הוקמו שכונות חדשות המאכלסות משפחות צעירות שהגיעו למקום משום שחשבו על איכות חיים כפרית וירוקה ורצון לגדל את ילדיהן ללא רעש מכוניות, פיח ועשן של אגוזים.

פעם, כשרצינו להראות לילדינו מכוניות ומשאיות ותוך כדי כך גם לערוך טיול רגלי, היינו הולכים לכביש הראשי ושמחנו כשעברה משאית והפעוט התרגש ממנה. היום לפי החזון של פרנסינו ויועצינו החיצוניים אין צורך בכך. הילדים יוכלו לשבת על מרפסת ביתם, לשאוף ענני גז מתחנת הדלק, ואוזניהם יחרשו מהרעש הבלתי פוסק של מכוניות, משאיות ואוטובוסים יומם וליל (כולל בשבת). בנוסף הם יוכלו גם ליהנות מריח המסעדות ובתי הקפה.

כל מרכזי הקניות שהוקמו עד היום בסמוך לקיבוצים הורחקו מאות מטרים מהיישוב מתוך מגמה לשמור על אורח החיים הכפרי ואיכותם. כל העולם חושב בתודעה ירוקה שהולכת וכובשת את מקומה גם בישראל. ומה קורה פה? יצאתם מדעתכם?

אני קוראת לחברים לחשוב פעמיים ויותר לפני שהם מאשרים את החזון הזה. גם אתם יכולים למצוא את עצמם יום אחד חיים בתוך מרכז קניות.

כהרף עין ובלא שנרגיש, כמעין מעשה אובדנות, אנו מעלים קורבן למסע ההפרטה את כל היקר והיפה שבמקום הזה.

מה לנו ולמרכז מסחרי? גם בחרב לאת אין מרכז מסחרי. צרכניה ואולי עוד חנות קטנה וזהו... וכך גם באליכין, עין החורש ועוד כמה וכמה ישובים בסביבותינו. ונדמה שגם תחנת דלק מזהמת אין להם, ולמה שיהיה להם? הם הרי רוצים לשמור על איכות חייהם, בחרו לחיות בכפר ועל כך הם שומרים מכל משמר. ואנחנו בעבור עוד מרצפת אקרשטיין מוכנים למכור את הסיבה האחרונה שבגללה עוד שווה לחיות במקום הזה, איכות החיים, הירוק והשקט, הטבע הקרוב וניקיון האוויר (וגם הוא כבר יחסי).

אסור לנו לחזור לאותה קלות בלתי נסבלת בה נעקרו שבעה עצי האקליפטוס הוותיקים במקום הזה יותר מכל אחד מאיתנו. דומה שאת העקירה הזו צריך לעצור ומייד. מרכז מסחרי בתוככי הישוב אינו אלא עוד עקירה.

ולפעמים מתעוררת תחושה לא נוחה, פרנואידיה משהו, שמעבר לכך שהכל מתנהל לפי כללי הפרוטוקול, לפרנסי הישוב אין ממש כוונה לעורר דיון ציבורי בנושאים שכה חשובים למהות חיינו, ואולי להיפך. מה לעשות - אנו רובנו כפריים, חושבים ומגיבים לאט, תתחשבו בשכל הירוק שלנו וראו את הדיון הציבורי כמטרה שלכם כשליחי הציבור, תיזמו אותו ואל תנסו ללכת בין הטיפות.

תכנון קיבוץ – במה דברים אמורים / צפריר בן-אור

בעת האחרונה עלה על סדר יומנו הטיפול התכנוני-אדריכלי בגבעת חיים איחוד, תוך שחברים שונים הביעו דעתם והתבטאו בעניין בכתב ובעל-פה. עולם התכנון והבנייה הינו עולם מורכב ומגוון מאין כמוהו ושלובים בו כללים נוקשים של מותר ואסור עם היבטים רכים יותר של אסתטיקה ומירקם עדין.

מטרת מאמר זה הוא לנסות ולמפות את הרבדים השונים שבתוכם מתנהל הדיון ולהצביע על כיוונים מסוימים בתוכם.

רקע היסטורי

לפני שנים רבות פיתחו אדריכלי התנועות הקיבוציות וגורמי התכנון הרשמיים "שפה" תכנונית ייחודית לקיבוץ. עיקרה של שפה זו היה "תרגום" אידיאולוגיית הקיבוץ השיתופי לשפה אדריכלית. כך נתפש שטח המחנה כולו כבית מגורים, כאשר פינת האוכל שבבית המגורים הייתה חדר אוכל; מסתור כביסה – המכבסה – חדרי הילדים – בתי הילדים וחדר השינה של ההורים – "הבית" (שבמקורו היה 24 מ"ר והדברים ידועים).

הקיבוץ התנהל, כמו בנושאים רבים אחרים, כמעין מיקרוקוסמוס – עולם החי לעצמו גם בתחום התכנון והבנייה וזאת במשך שנים רבות מאוד. מצב דברים זה נותר סטטי ולא עבר התפתחות מודעת ומובנית מחד ומאידך, הפסיק לשקף את המתרחש בפועל בשטח המחנה, בקיבוצים בכלל ובגבעת חיים בפרט לפני לפחות 30 שנה – עת עבר הקיבוץ ללינה משפחתית. נשים את ליבנו שהמעבר ללינה משפחתית מהווה ניגוד חריף מאוד לשפה התכנונית שהוצגה לעיל בהיותה שפה המטפלת בלינה המשותפת. רק היום, עם כניסתם של מושגי התכנון והבנייה הקשורים בשיוך הדירות לעולם תכנון הקיבוץ מתחילה השפה האדריכלית להתאים עצמה לשינוי הממשי, שנעשה בפועל כבר לפני 30 שנה.

בתוך 30 שנה אלו התפתחו עוד ועוד תופעות שלא השתלבו ולא נלקחו כלל בחשבון בתכנון שטח המחנה של גבעת חיים איחוד, וביניהם: גידול רב של מספר המכוניות הפרטיות שברשות חברי הקיבוץ, פיתוח מרכזי רווח

מסחריים ("יזמויות") המשרתים את תושבי הסביבה המגיעים ברכב לעומק הקיבוץ, חוגי העשרה אזוריים שמתנהלים ברחבי הקיבוץ, בריכה ומשק ילדים שפתחו שעריהם, גידול דמוגרפי בשיעור של עשרות משפחות חברים חדשות, ועוד.

ומאז לעכשיו

בבואנו לטפל בתכנון הקיבוץ כיום עלינו לקחת את כל המציאות הפיזית הזו בחשבון, אך לא פחות מכך את השינויים בתפישת העולם שעבר הקיבוץ, משיתופי למתחדש. משמעותו של השינוי בהקשר של מאמר זה הינו שאלמנט חדש ורב עוצמה נכנס לתוך שיקולי התכנון והוא מגרש המגורים הפרטי של חבר הקיבוץ.

קעת כבר לא מדובר בפעולות שהקיבוץ באמצעות מוסדותיו מבצע כאוות נפשו, אלא ישנם אזורים נרחבים בשטח המחנה שהקיבוץ לא רשאי לפעול בתוכו – הם לא שלו אלא של החברים.

בנוסף, תקציבי פיתוח ושיפור תשתיות אינם מצויים אלא אם נתכנן ונאתר אותם באופן מדוקדק, מבני הציבור חדלו במקרים רבים מלשמש בייעודם ההיסטורי ולא תמיד נמצאו להם פתרונות אלטרנטיביים וכן הלאה. בנוסף על כל זאת, בד בבד עם השתנותה של השפה התכנונית, חדל הקיבוץ להוות "מיקרוקוסמוס" והוא חשוף כיום להתערבותו היתרה של הרגולטור. מימד ההתמודדות עם קבלת האישורים, דבר שכלל לא היה פקטור בעבר, הפך להיות לעניין בעל חשיבות מרכזית בשל – מחד ההשפעה של הרגולטור על אופי התכנון, אך מאידך - התלות בו לצרכי קידום הפרויקט לגביו נדרשים האישורים.

התכנון

לתוך המורכבות הזו נכנס תכנון הקיבוץ ככלי עזר משמעותי ביותר ואשר אפשר וצריך להתייחס לגביו בכמה מישורים:

המישור הראשון עוסק בעיצוב השימושים העיקריים בכל מרחב הקיבוץ ובחלוקה בתוכו. למשל, אנו מתלבטים כיום בשאלה האם את הפעילויות המסחריות המפוזרות, ללא כל תכנון מוקדם, ברחבי קיבוץ גבעת חיים, עלינו לרכז ולהוציא לאזור "התעשייה" ולהקטין בכך את בעיות הצפיפות, הבטיחות ואיכות החיים הנלוות לכך.

המישור השני הוא מישור השימוש המעודכן בתוך אזורים ציבוריים שייעודם כבר נקבע. למשל: איזו תבנית ניצוק למבני הציבור המרכזיים – בית וינה וחדר אוכל - על מנת שיפעלו יותר ימים בשנה ויותר שעות ביממה.

המישור השלישי עוסק בזכותו של החבר למצות את זכויותיו לבנות בית על פי הקבוע בתקנון תוכנית המתאר (תב"ע). כאן יש להתלבט האם לנסות ולמנוע ממשפחה הבונה ביתה במיטב כספה וכדין (כלומר, ביקשה וקיבלה היתר בנייה), לבנות בית בגודל שהיא בוחרת (בכפוף לגדלים המכסימליים שקבועים בתב"ע).

המישור הרביעי עוסק בעיצובם מחדש של שטחים המתחדשים או משנים פניהם. כיצד תתוכנן השכונה החדשה או כיצד יתוכנן כביש חדש. מה יהיה רוחב הכביש והאם להעביר כביש בתוך השכונה.

המישור החמישי עוסק בדיון אודות פרטי הגמר שכל פרויקט בנייה בוחר בהם, כלומר, מה יהיה גובה מנורת הרחוב ועיצובה או איזה סוג של ריצוף נבחר למדרכה.

לאחר שמיפינו את המישורים השונים אנחנו צריכים לאפיין אותם באמצעות משתנה נוסף, והוא: האם הטיפול באותו תחום הוא בידנו בלבד או שאנו גם נדרשים לשיתוף פעולה וקבלת אישורים מהרגולטור כגון הוועדה המקומית לתכנון ובנייה, משרדי ממשלה, מינהל מקרקעי ישראל ואחרים.

כיצד מתבצעת חשיבה תכנונית

כאשר אנו ניצבים בפני אתגר תכנוני אנו מנסים להביא בחשבון במערכת השיקולים שלנו את מכלול האפשרויות והאילוצים שהובאו כאן על קצה המזלג. לדוגמא, תכנון של כביש בשכונה חדשה מעלה שאלות הבאות:

- האם להעביר כביש בשכונה ?

מכיוון שמוסדות התכנון דורשים תכנון חניית במגרשי המגורים או בגבול הדרך עמם, חובה לתכנן כביש שיבטיח גישה לחניות. הנושא כלל לא לויכוח מבחינתם.

- באיזה רוחב יתוכנן הכביש ?

כאן לעמדת הלקוח (גבעת חיים) עמדה קצת יותר בעלת משקל- הכביש יתוכנן ברוחב קטן- בינוני, ויכלול מרכיבי האטת תנועה.

- באיזה אבנים תיסלל המדרכה המלווה את הכביש וכיצד תעוצב תאורת

הרחוב ?

כאן ההחלטות כולן בידנו.

לאן פנינו

גבעת חיים נמצאת בתנופת תכנון ובנייה. במהלך החודשים הקרובים אנו נפתח בביצועו של השלב הבא בפרויקט שדרוג התשתיות; ההרשמה לשכונה הבאה החלה ובנייתה מתוכננת להתחיל לקראת סוף שנת 2011, תכנון מרכז השירותים האזורי על סדר היום ומתקדם מאוד, וודאי יש דברים נוספים.

מהלכינו בגבעת חיים מתאפיינים בחיפוש כמעט אין סופי ואיתור של נקודות שיווי המשקל שבין קידום של פרויקטים לבין שמירת הצביון המיוחד של גבעת חיים איחוד.

לתוך משוואה זו נכנסת העבודה שכבר נעשתה ביחס לשימור מבנים ומתחמים.

כחלק מתהליך הפקת הלקחים המתמיד שלנו, הכולל גם חשיבה בעקבות המפגש הציבורי שנעשה בנושא התכנון עם האדריכל יובל יסקי, החלטנו להעמיק מאוד את טיפולנו בסוגיית פרטי הגמר ושיתוף הציבור המעוניין בדיונים.

איתרנו ובחרנו אדריכל ישוב שיצטרף לצוות התכנון כגורם המסייע ומאזן את החשיבה התכנונית, ופתחנו בשיתוף הציבור הכללי בתכנון מרכז השירותים האזורי בשלב עוד יותר מוקדם מהמקובל אצלנו.

אנו קשובים כמיטב יכולתנו לרחשי הציבור ודעותיו ומנסים לבוא לקראתו ככל שזה ניתן במגבלות ובאילוצים הרגולטורים הקיימים, וכמובן תוך שאנו זוכרים כולנו כל העת שישנן דעות שונות בנושאים מורכבים אלו.

”בעמק יפה, בין כרמים ושדות, עומד מרכז מסחרי בן חמש קומות” / אמיל זיידמן

אמנם באופן רגיל, תפקידי כאחד מעורכי העלון מוביל אותי להימנע מהבעת דעה חד משמעית מעל דפי העלון, זאת על מנת להימנע מרמז למשוא פנים ואפליה. אולם יש פעמים בהם אני נאלץ להביע את דעתי ברבים כאשר עולה נושא שהוא בדמי. לפיכך, למען הגילוי הנאות, אומר בקול נחרץ שאני מתנגד לתוכנית הנוכחית של ”מרכז השירותים”, או כפי שאני מעדיף לקרוא לו – מרכז מסחרי. (תחנת דלק ו-1700 מ”ר של חנויות הם לטעמי מרכז מסחרי ולא מרכז שירותים).

אני מחשיב את עצמי לאדם המעורב בחייה הציבוריים של הגבעה, בודאי יחסית לוותק הזעיר שלי בקיבוץ. אני עורך את העלון, חבר בהנהלה חינוכית, פעיל בתחום הסביבה, מהנהן נמרצות לחברי ההנהלה כשנפגשים בשבילים ואף פוצח איתם לפעמים בשיחה קלה על ענייני דיומא. אם זאת, עדיין שמעתי על התוכנית באופן מקרי לחלוטין.

כמובן שבדיקה מהירה העלתה שאני לא יחיד ומיוחד. רוב אלו שפנית אליהם לא ידעו על התוכנית, לא בני השכונה שעתידה להיות שכנה של המפלצת המסחרית הזאת, שלא לדבר על אלו שעתידים להיכנס לבתים החדשים ולא יודעים כלל כי אותה היד שבונה, היא גם היד שהולכת לשנות באופן משמעותי את אורח החיים הכפרי שלשמו הם הגיעו. ואני שואל במלוא הכנות – האם אנו נוהגים בתם לב עם אותם אלו שבונים היום את בתיהם כאן בגבעה כשאנו לא מסבים את תשומת ליבם למידע כה חשוב לעתידם ולחיייהם כאן?

יאמרו בודאי: מה אתה רוצה? הפרוטוקול ומצגת התוכנית פורסמו ברבים, כחוק וכדין באתר הקיבוץ, וכן על לוח המודעות האלקטרוני. ואם אתה כל כך מעוניין – יכלת להגיע! אכן, מבחינה פורמלית יכול להיות שיצאנו ידי חובה, אולם אם אנחנו באמת מחויבים לעיקרון של שיתוף ציבור, אנחנו צריכים להודות בעובדה שיש מצבים בו הדיון במועצה איננו מחלחל לכל הקיבוץ, ורובם של תושבי הקיבוץ חיים בערפל. מצב עניינים זה איננו בריא והוא צריך

להיפטר ע"י ההנהלה, שתיזום דיון ציבורי משמעותי ולא תסתפק בהליכים הפורמליים בלבד.

אני גורס כי שיתוף ציבור הוא אבן יסוד בחיים קיבוציים ודמוקרטיים. מעבר להיותו הדבר הנכון והערכי לעשות, הוא גם, בסופו של דבר, הדרך היעילה ביותר לפיתוח אמיתי. יש יתרונות רבים לשיתוף ציבור: הוא מונע טעויות בתכנון ומאיר מבעוד מועד פגמים עתידיים, הוא מחזק את תחושת המחויבות להחלטה המתקבלת, מחזק את קשרי הקהילה ואת החוסן הקהילתי ומייצר קהילה עמידה יותר לשינויים.

שיתוף הציבור בהחלטות ובמידע יוצר יחסי גומלין בריאים יותר שמקלים על ההנהלה, מייעלים את עבודתה ומייצבים את מעמדה. קבלת החלטות בפורומים קטנים וסגורים ללא שיתוף ציבור אמיתי תוביל בסופו של דבר לתחושות מירמור, לחשדנות ולפלגנות שימנעו תהליכי פיתוח ויובילו להנהגה מבודלת מהציבור, חלשה יותר, מתוסכלת וקצרת ימים.

אם חפצים אנו בשיתוף ציבור אמיתי יש דרכים רבות לעשות זאת. אסיפות ופורומים של דיון והסברה (כפי שנערכו בזמן האחרון בנושא החינוך בקיבוץ, המיחזור ו"תחום השבת"), מודעות בתפוצה רחבה המיידעות את הציבור על דיונים חשובים במוסדות ומזמינות אותו להשתתף, כתבות בעלון ובאתר, לוח המודעות, פרסום מנשרים ומכתבים לציבור, שליחת מסרונים – לא חסר!

אם באמת רוצים ליידע את הציבור – ניתן לעשות זאת באופן אמיתי וכנה. בטח ובטח בנושא שהוא אולי מהקריטיים שעלו פה בשנים האחרונות, בהשקעת עתק של כ-14 מיליון ש"ח, בשינוי אורחות החיים, בשינוי המראה הפיזי של הכניסה לקיבוץ, בהפרעה לשכונה ולבתים המקורבים עשרות מטרים מהמתחם, בהשפעה על יזמויות עסקיות של חברים, בשינוי אופיו הכפרי של הקיבוץ ולבסוף, (למי שזה עדיין אכפת לו) במכשלה אידאולוגית ועקרונית וסטייה מדרך החיים שבנתה את הקיבוץ, ושרבים עדיין מרגישים עצמם מחויבים אליה בצורה זאת או אחרת.

לפיכך עלינו, כציבור, לתבוע מהנהלת הקיבוץ וממוסדותיו השהייה של כל ההליכים עד שייערך שיתוף ציבור ממשי ומשמעותי בתוכנית הכוללת.

1. יש לפרוט את התוכנית המוצעת בפורום של דיון פתוח לחברים.
2. יש לשלוח התוכנית באופן יזום לבתי החברים בשכונת הבנים וכמובן לחברים שבונים כעת את בתיהם ממש על ספו של הפרויקט.
3. יש להציג לציבור את פירוט התכנית העסקית, מה הוא צפי ההוצאות וההכנסות ומה הרציונאל העסקי שמצדיק אותה, כולל התייחסות לסיכונים עתידיים ולהתפתחויות צפויות כמו סלילת כביש 9 (שיוריד את נפח התנועה בכביש 581) וכן מידת ההצלחה הכלכלית של מודלים דומים באזור.
4. יש לקבל חוות דעת של מגוון יועצים בלתי תלויים.
5. על הקיבוץ לאפשר הצגה של חלופות "ירוקות" המשלבות פיתוח האזור תוך כדי שימור האופי הכפרי של היישוב.
6. יש ליזום תסקיר סביבתי שיציג את ההשפעה של הפרויקט על הסביבה, על פגיעה בתושבי השכונות הסמוכות ותושבי הקיבוץ.
7. יש לאפשר מתן הזדמנות נאותה להגשת "התנגדויות".
8. יש לוודא כי וועדת התכנון תיהפך לגוף גדול והטרונגי יותר, המערב הרבה יותר חברי קיבוץ, כולל נציגות נשים משמעותית, בעל קדנציה ברורה ומוגבלת, בדומה להנהלה החינוכית (הצעה שהועלתה באחרונה מפי מס' חברים בקיבוץ).
9. יש לקבל ההחלטה הסופית על התוכנית בקלפי.

בימים האחרונים, מאז פרסומה הראשוני של הכתבה הזאת בגרסת האינטרנט של העלון, ובעקבות כתבות וקולות שונים, התבשרנו ע"י שמוליק כי אכן מתארגן הליך כזה של שיתוף הציבור, וכי יקודם דיון פתוח בתכנית לפני שממשיכים בתכנון. אני מברך על כך ומקווה כי תהיה זאת סנונית ראשונה של הליך שיתוף ציבור משמעותי ומתקן שיחזק את כולנו ויניח את התשתית הראויה לקידומה ופיתוחה של הגבעה.

"...הוא חוזר אל הדרך, ואת תחנה בזמן..."
על התחנה הפסיכולוגית ע"ש אמי הורוויץ, גבעת-חיים איחוד – מספרת עדי אלפא, מוותיקות התחנה:

בעקבות השינויים הרבים שמתרחשים בקיבוץ, החליט הקיבוץ לסגור את התחנה. אבל התחנה אינה נסגרת. היא ממשיכה ותמשיך לפעול, כנראה בבעלות אחרת, אולי כאן, בפינה הפסטורלית והמיוחדת שלה בכניסה לקיבוץ, אולי במקום אחר. אבל רגע לפני שיתרחשו שינויים רבים, הנה לפניכם סיפור התחנה:

מה זה השם הזה "תחנה":

למה בעצם מרכז לטיפול פסיכולוגיים נקרא "תחנה" ולא כמקובל- מכון, מרפאה, וכיוצא בזה?

הרעיון הוא שהטיפול הוא תחנה בזמן. כמו חניה בדרך. האדם עוצר שם במסע-חייו, מצטייד בהזנה (רגשית), מטפל בכאביו, מארגן את כוחותיו, מאפשר לנפשו להיפתח לתהליך של צמיחה והתפתחות, וחוזר וממשיך לצעוד בדרך החיים.

איך הכל התחיל:

אי-שם, לפני כחמישים שנה, הוקמו שתי תחנות קיבוציות לטיפול פסיכולוגי. התחנה הותיקה ביותר הייתה שייכת לאיחוד הקבוצות והקיבוצים, והוקמה ע"י אמי הורוויץ (מותיקות גבעת-חיים) ופרופסור בריל, שהיו מחלוצי בריאות הנפש בארץ. הייחוד בתחנה של אמי היה הדגש על טיפול פרטני, אשר נשען על התיאוריה העמוקה של יונג. תיאוריה ששמה במוקד את התפתחות והאינדיווידואליזם של הנפש של היחיד.

היום זה נשמע לנו מובן מאליו. בזמנו, בתוך האידיאולוגיה הקיבוצית שהדגישה את הקולקטיב ולא את הפרט, צריך היה אומץ ונחישות רבה כדי להקים תחנה ששמה במרכז את הפרט, את המצוקה של היחיד, ואת התהליכים ההתפתחותיים של הנפש האינדיווידואלית.

כנראה אכן היה צורך במקום שכזה, והתחנה שהייתה ממוקמת אז בתל-אביב, החליטה להתרחב לרשת תחנות שיתנו מענה לחברי קיבוצים בכל רחבי הארץ.

באמצע שנות השבעים הוקמו תחנות בשער הנגב, בירושלים, בעין חרוד, בעמק הירדן, בגליל המערבי, ובגבעת-חיים.

מהצריף ועד לתחנה של היום:

התחנה בגבעת חיים, השתכנה בצריף (שהיה ממוקם באזור שבו נמצא היום הבית של מש' שניר ומריל ושלמה כהן). רבים מביניכם ודאי זוכרים עצמם כילדים או מתבגרים - באים לצריף, לשחק או לדבר או לשתוק, עם מישהו שקראו לה פסיכולוגית. וגם אז אף אחד לא הבין מה זה בדיוק...

את התחנה ניהל יהושע, אז פסיכולוג צעיר ובלונדיני, ולצידו חנה'לה קטנה ודקיקה. אליהם הצטרפה כמזכירה רביבה, שבדקדקנות וביסודיות שלה ניהלה במשך שנים את משרד התחנה. אמי המשיכה לנהל את התחנה בתל-אביב.

לאחר כעשר שנים, עבר ניהול התחנה מיהושע לטובה לסניק, עובדת סוציאלית ותיקה מכפר-גליקסון. באותה תקופה, באמצע שנות השמונים עברה התחנה למשכנה הנוכחי, מסביב לדשא ולגינות, חוסה בצל החרוב הענק. עד שיום אחד לפתע (כמו חנה'לה כמה חודשים לפניו), צנח החרוב ונפל. ובמקום בו עמד, נותר רק ספסל...

אך עצים חדשים צומחים ומלבלבים שם היום בדשא הגדול.

לקראת סוף שנות ה-80 עברה התחנה לניהולה של חנה'לה, והיא ניהלה אותה למעלה מ-15 שנים, עד מותה העצוב ב-2002. עבור הצוות הוותיק, שזכה לעבוד עם חנה'לה, התחנה הייתה ונשארה "תחנ'לה", ישות שאינה ניתנת להפרדה של מקום ואדם, אשר ספוגה בחוכמה, יצירתיות, הומור, שובבות, עומק, אהבת אדם ואנושיות אינסופית.

מאז מותה של חנה'לה ועד היום, חזר יהושע לנהל את התחנה, ברוחה וברוחו. בתחילת שנות התשעים, עברה התחנה מבעלות התק"מ לבעלות גבעת חיים. כל השנים היו יחסים טובים עם מוסדות הקיבוץ, והתחנה נהנתה מ"בעל בית" מפרגן מאוד.

אז מה היא ה"תחנה"?

התחנה היא מקום. מרפסת-מסדרון, בצורת האות ח', שבחזיתה דשא ופרחים, ובגבה חדרים המחזיקים בתוכם כורסאות, שטיח, ארונות צעצועים, ארגז חול... חדרים המכילים בתוכם אינספור שעות אינטימיות של משחק, צחוק, כאב ודמע, התפתחות וגדילה, של מאות ואלפי ילדים ומבוגרים, שחיהם עברו דרכם.

בעשרים השנים האחרונות התחנה גדלה ושגשגה. הצוות, שמנה בסוף שנות השמונים כ-12 איש, מונה היום 35 מטפלים בתחומים שונים. והתחנה, שהייתה בעבר כתובת לטיפול בעיקר לחברי הקיבוצים באזור, נותנת כיום שרות לפונים מזיכרון יעקב וחוף הכרמל ועד לדרום השרון (ולעיתים אף מעבר לכך). בתחנה ניתנים טיפולים פרטניים, זוגיים, משפחתיים וקבוצתיים, בכל מעגל החיים, מלידה ועד זקנה:

1. טיפול בתנועה ובאומנות.
2. אבחונים פסיכולוגיים קליניים, התפתחותיים, חינוכיים, ופסיכו-דידקטיים.
3. מרכז לגיל הרך הנותן יעוץ וטיפול מגיל הינקות ועד שש. יעוץ להורים ולמערכות חינוך בקיבוצים.
4. בשנים האחרונות הוקם בתחנה מערך של קבוצות טיפוליות לילדים ומתבגרים בעלי קשיים בתחום חברתי.
5. בשיתוף עם מכללת "רופין" – ניתן טיפול פסיכולוגי מסובסד לסטודנטים במכללה.
6. ניתנת הדרכה לסטודנטים החונכים ילדים בעלי צרכים מיוחדים.
7. לאורך השנים היו עובדי התחנה שותפים לפרויקטים התנדבותיים במגזר הערבי.

כ- 2/3 מהמטפלים בתחנה הם פסיכולוגים קליניים. האחרים הם פסיכולוגיות התפתחותיות, חינוכיות, עובדות סוציאליות קליניות, מטפלות בתנועה ובאמנות, מטפלת משפחתית, מומחית ותיקה ובעלת-שם בתחום ליקויי הלמידה, וכן מתמחים בפסיכולוגיה קלינית. אחד המאפיינים הייחודיים לתחנה, שהצוות ברובו הוא צוות של מטפלים מנוסים וותיקים.

מסיבות כלכליות, רוב המכונים הפרטיים בארץ מתבססים בעיקר על עבודתם של מתמחים ומטפלים צעירים יחסית, כשרק אחוז קטן מהצוות הם מטפלים ותיקים. רוב המטפלים המנוסים בארץ עובדים בקליניקות פרטיות ולא בתחנות או מכונים. מתוך מטרה לתת את השרות המקצועי הטוב ביותר, התחנה בנתה עצמה כמקום של עובדים ותיקים ומנוסים.

אחת מאבני הבסיס של התחנה היא, שצוות העוסק בטיפול חייב להיות צוות שממשיך ולומד ומתמקצע כל העת. התחום שלנו אינו תחום מכני. האדם אינו מכונה אשר ברגע שלמדת את מנגנון הפעולה שלה, רוב הידע כבר נמצא ברשותך. אנו עוסקים בכל רוחבה ועומקה של הנפש והרוח האנושית. כך שכדי

לתת את המענה הטוב ביותר לפונים אלינו אנחנו צריכים להמשיך ולהעמיק את הלמידה וההבנה שלנו בכל הנוגע לנפש, שהיא כידוע אינסופית. המטפל בחדר עובד לבדו, והאפשרות לחשיבה משותפת, הדרכה והעמקה יחד בנושאים המקצועיים, משדרגת מאוד את עבודת המטפל. בזכות המקום הנרחב יחסית שניתן בתחנה לחיי הצוות, ללמידה והעשרה הדדית, הפכה התחנה לשם דבר בתחום המקצועי, ולמקום אטרקטיבי ומבוקש מאוד לאנשי מקצוע מכל הארץ.

כמה מילים על כלכלה

הרצון לשמור בצוות אנשי מקצוע טובים וותיקים, חייב את התחנה בתחום הכלכלי להלך על חבל דק של רווחיות. המטפל בתחנה אינו מקבל את מלוא התשלום המשולם ע"י המטופל, אך כל השנים נעשה מאמץ לשמור את גובה התשלום למטפלים אטרקטיבי מספיק, כדי שאנשים ותיקים לא יבחרו לעזוב לטובת הקליניקה בה השכר כידוע גבוה הרבה יותר.

במשך שנים התחנה הצליחה לשמור על איזון כלכלי. אך עם השינויים הכלכליים בקיבוץ, נדרשה התחנה לשלם הוצאות נוספות, ובעיקר שכר דירה, וכך הופר האיזון הכלכלי.

משום כך, למרות חוסנה המקצועי, ולמרות ההצפה בפניות חדשות לטיפול בתחנה, עד כדי כך שאנשים כבר נאלצים להיות בתור המתנה, למרות זאת, הפכה התחנה פחות אטרקטיבית לקיבוץ מבחינה כלכלית, וכך נתקבלה ההחלטה בקיבוץ לסגור את התחנה.

אך התחנה אינה נסגרת.

צוות התחנה רואה בה את ביתו המקצועי. ואף אחד הרי אינו ממהר לוותר על בית, על שייכות, ועל אפשרות למימוש מקצועי ומתן שירות מקצועי ברמה גבוהה. משום כך אנו שוקדים היום על בניית תוכנית לשינוי הבעלות, וכן תוכנית ארגונית וכלכלית שתאפשר את המשך קיומו של המקום המיוחד הזה. היינו שמחים ביותר להישאר כאן, בפינה הפסטורלית הזו, אך אם יהיה צורך, התחנה תמשיך ותפתח גם בגינה אחרת.

שלום קיבוץ יקר!

אנו נעורים גח"א, ולמי שלא מכיר נעשה לכם היכרות קצרה:

אנו מונים נכון לעכשיו כ-20 ילד, מכל כיתות י', י"א וי"ב האדירים. המועדון שלנו ממוקם בצמוד למועדון הצהוב. אנו אוהבים לבלות שם את רוב זמננו. בימים שני ורביעי מתקיימות פעילויות לכלל השכבות, בין אם זה בידור, חינוך, או סתם קרב סכינים (המבין יבין).

לאחרונה הרצה לנו אבי מלמד על המזרח התיכון וערביי ישראל, נושא שתוסס כרגע באזורנו. אז תודה לך אבי - היה מעניין וחשוב. מדריכנו הנוכחי הוא ענבר (המקורזל) דניאל, שלעת עתה ממלא את תפקידו כראוי ומצליח לשעשע אותנו.

אז למי שלא מבין למה צריך נעורים, הנה כמה מהצלחותינו האחרונות:

1. מפגן אש מוצלח למדי.
2. מסיבת חנוכה ללא נפגעים.
3. החלטנו לקחת חלק בקידום פרויקט מיחזור חדש שמתחיל בקיבוץ בימים אלו. התנדבנו להפיץ אותו, לסמן את הפחים הירוקים שחולקו לחברים, ולפעול למען הגברת המודעות ע"י חילוק סטיקרים. אנו רואים בנושא זה חשיבות רבה.

בימים אלו אנו עובדים על עוד מסיבת פורים מוצלחת (מצטערים מראש על הרעש). אתם מוזמנים להציץ בימים אלו בעבודתנו בבית וינה.

זה הכול בינתיים, שבת שלום ומבורך!

הנעורים

והעיר גחא בציון רעשה וגעשה! / אביגייל קולייר

והעיר גח"א בציון רעשה וגעשה! תחום ערוב הותקן מסביבה! מי זה? מה זה? ועל שום מה זה? קמו בבוקר הצדיקים תושבי העיר ושומו שמים! על כל שער ובכל פתח פתוח צמחו להם עמודים שראשם בשמים ותיל ביניהם מתוח! באישון הלילה חדרו לחדרי חדריהם ועשו מעשה! ויהי בוקר ויהי לילה יום ראשון.

וביום השני החלו הלשונות מרננות ולחש כחש החל לעבור בין חוטי הערוב ומוטות השבת. והלחש גבר והולך והופך לצעקה רמה: באיזו רשות?! מי שמכם?! חילול בוטה של יסודות הדמוקרטיה והפרטיות! כפיה! כפיה! כפיה! ויהי בוקר ויהי לילה יום שני.

וביום השלישי מזפזפים להם להנאתם צדיקי העיר בערוצים המקומיים להפיג במקצת את מועקת האירועים האחרונים והנה! שוד ושבר! "קבלה לעם" אצלם בבית! באיזו רשות?! מי שמכם?! חילול בוטה של יסודות הדמוקרטיה והפרטיות! כפיה! כפיה! כפיה! ויהי בוקר ויהי לילה יום שלישי.

וביום הרביעי החלו להופיע תופעות מוזרות מאד... העמודים שצמחו להם לתפארת וראשם בשמים נמצאו שמוטים וחפויי ראש קרוב מאד לקרקע. התיל המחבר ביניהם מרוח על האדמה כנחש שנפח את רוחו. עוד מעט קט ויצאו לרחובות כדוגמת בני לוב להפגין הפגנות מחאה מרובות כנגד העוולות הרבות שנגרמו לעם היושב בגחא ציון. ואולי אף תרעד האדמה כפי שרעדה בניו זילנד הרחוקה לאמור: הכעס והחרון גדולים במאד מאד! ויהי בוקר ויהי לילה יום רביעי.

וביום החמישי החליטו פרנסי העיר גחא בציון לגייס את המרגיע הלאומי, הלא הוא רייב מוטי (לא איילון...), שיקשיב לשועים, יסביר, יסבר, יגשר ויפשר ואולי כך יחזור השלום על כנו. אמן ואמן!

המועדון בגבעת חיים,
זה הוותיק, המשופץ,
עטור ציורים של אמני המקום לדורותיהם,
מהם ניבטים נופיי ילדותי,
הוא הוא בית הכנסת שלי.
בית הכינוס בתפילת יום הכיפורים
ובלימודי חולין
בחברותא, בשעת חג
ובקידוש הנפש לשבת
בקריאת מגילה ובברית מילה
בעת הסכם קידושין
ובשעת "בין ערביים" לוותיקים.
ותחום השבת
המשוך כחוט של חסד,
חסד הסובלנות,
במקום בו אנו עירובין
זה לזה,
לא ייפגע.

רקע

לפני למעלה משנה וחצי פנתה משפחה בבקשה לבחון התקנת 'תחום שבת' בקיבוץ. זאת, על מנת לאפשר לילדיהם ולנכדיהם שומרי המצוות מרחב הסתובבות בחצר הקיבוץ, בביקורם בשבת בבית הסבא והסבתא. מנהל הקהילה בחן את הפנייה, וחשב כי בעניין 'תחום שבת' אין כל פגיעה בקיבוץ ובאורחות חיינו, והוא טכני גרידא. על כן פנה אל המועצה הדתית על מנת שתעמיד 'תחום שבת' לקיבוצנו. הוא התנה את בואם בתיאום מראש, לצורך הסדרה נאותה של עבודתם.

שנה וחצי לאחר מכן הגיעו עובדי המועצה הדתית, ללא תיאום, והחלו בהתקנת העמודים המסמנים את 'תחום השבת'. מספר חברים נזעקו למראה זה, וכעבור זמן קצר אף הפילו אלמונים חלק מהעמודים. חבר אחר פנה אל הנהלת הקהילה וביקש דיון על הנושא, ובהנהלה סוכם כי יש לקיים דיון ציבורי פתוח על 'תחום שבת' בקיבוץ. ביום חמישי האחרון התכנסו למעלה מ-25 חברות וחברים במועדון, לשיחה פתוחה על הנושא.

רגע של לימוד

'תחום שבת' הוא הכינוי בהלכה היהודית לשטח בו מותר לאדם להלך ברגליו בשבת ובחג. שטח זה הוא בדרך כלל 2000 אמות (שהן כקילומטר אחד), וניתן להגדילו בתהליך פשוט עד שני קילומטר לכל כיוון. דין זה מתייחס רק להליכתו של אדם מחוץ למקום יישוב, בעוד טלטול חפצים בשבת מותר רק בתוך הבית, מה שקוראת ההלכה: "ד' אמות". ישנה דרך הלכתית פשוטה ('עירוב תחומין' – שמה) להגדיל את המרחב בו יכול אדם לטלטל חפצים, עד לגבול 'תחום השבת'.

תיחום כל היישוב ב'תחום שבת' מרחיב את "ד' האמות" של הבית הפרטי על היישוב כולו, וכך ניתן לטלטל חפצים (עגלת תינוק, סיר בישול, צעצועים, וכד') בכל מרחב היישוב. 'תחום שבת' כזה מקיף, למשל, את ניו-יורק, לונדון, וכמובן את תל-אביב ואת רוב יישובי ישראל.

קיבוצנו מתוחם על ידי גדר, המהווה לפי ההלכה 'תחום שבת' לכל דבר ועניין, והסימון בעזרת העמודים וחוט הברזל הדק המתוח ביניהם נותר רק למקום בו אין גדר, היינו – שערי הקיבוץ בלבד.

הדיון

בשיחה הפתוחה והחברית שהתנהלה במועדון נשמעו דעות שונות ומגוונות. מן הצד האחד הובע החשש שסימון הקיבוץ ב'תחום שבת' הוא תחילתו של כדור שלג של כפייה דתית. הקיבוץ צריך לעמוד איתן על אורח חייו החילוניים, ומהלך זה פוגע באורחות חיינו.

מנגד נשמעו קולות הטוענים כי אין בסוגיה זו כל פגיעה שהיא באורחות החיים, הן הפרטיים והן הציבוריים. אחרים ציינו את חשיבות ההיענות לפנייתם האישית של משפחת חברים, ואת חשיבות היכולת לאפשר לבני ובנות הקיבוץ שאורח חייהם שונה משלנו לחוש אצלנו בבית.

שררה בשיחה תמימות דעים כי לא ניתן לאחרים (מימסד דתי זה או אחר, חוזרים בתשובה, וכו') לשפוט את מידת יהדותנו. אנו יוצרים בקיבוץ כבר עשרות שנים את אורח חייו היהודי, ומתוך תחושת חוזק זו אנו מעצבים באופן חילוני את חגיגנו, מקבלים את השבת ברוחנו החופשית, וכן הלאה.

הובעה בשיחה אי נחת מהאופן בו התגלגלו הדברים במוסדות הקיבוץ, ומנהל הקהילה אמר כי טעה בהחלטתו, ולא העריך כי נושא זה, שעל פי שיקול דעתו הוא טכני לחלוטין, הינו בעל פוטנציאל נפיץ ורגיש.

כל המשתתפים בשיחה ציינו את חשיבותה, והיה ברור לכולם כי אם היתה מתרחשת שיחה כזו טרם ננקט הצעד – לא הייתה פורצת להבה ציבורית זו.

מה הלאה

לקראת סוף הדיון הציע אחד הדוברים שבמקום לתת לנציגי המועצה הדתית לפעול בתוך חצר הקיבוץ כבשלהם – נקים אנו, בכוחותינו הפנימיים, את אותם סימוני 'תחום שבת'. כך נוכל לקבוע את מידת האסתטיות שלהם, ולא להיות מוטרדים שהדתיים משתלטים עלינו. הצעה זו זכתה להסכמה גורפת מצד רבים מאוד ממשתתפי השיחה.

חברים נוספים שאלו בתום הדיון כיצד נוכל להימנע מתהליכים כאלה גם בעתיד. ברור לכולם כי לא כל נושא מתאים שיופעל עליו מנגנון קבלת ההחלטות הקיבוצי: הנהלה, מועצה, קלפי, עצומה, ערעור. והדיון סוכם בכך שצריך להרבות ככל האפשר בשיח ציבורי פתוח. הדבר יחזק את הרקמה הקהילתית ויגביר את האמון ההדדי. וכי כל אחד מן החברים בקיבוץ צריך להיות ערני, מעורב ויזום – ולהביא לידיעת מוסדות הקיבוץ נושאים הראויים בעיניו לדיון ציבורי פתוח.

הערה אישית

סוגיה זו, והדיון החברי שקיימנו בה, חיזקה בי את ההרגשה כי "היהדות" איננה עניין של "הדוסים" בלבד, וכי היא איננה רק חג ושבת וספר. היהדות היא החיים שלנו, היא האופן בו אנו מעצבים את חברתנו יום יום ושעה שעה. שמחתי מאוד להיות חלק מן התהליך הזה, ואני רואה אותנו מתחזקים ביכולת שלנו לפתור קשיים וקונפליקטים בדרך פתוחה, חברית. ואם יותר לי – מבלי שאיחשד בהחזרה בתשובה – גם יהודית למדי!

התייחסות עמית ואורי פארן להקמת העירוב בקיבוץ

לחברי הקיבוץ היקרים,

הצטערנו מאוד לשמוע על המחלוקת והכעס שנגרם לחלק מהאנשים עקב הקמת העירוב (תחום השבת) סביב הקיבוץ. הדבר נעשה בתום לב ולא העלנו בדעתנו שהצבת עמודים וחוטים מעל שערי הקיבוץ יפגע במישהו.

הקשר עם ההורים והמשפחה שבקיבוץ חשוב לנו מאוד ובאופן טבעי יום השבת מאפשר מפגש יותר ארוך ומשמעותי. העירוב סביב הקיבוץ מקל עלינו מאוד את השהות בקיבוץ בשבת, כי בלי העירוב, לפי ההלכה אנחנו לא יכולים לצאת מהבית עם משא בידינו (עגלת תינוק, צעצועים וכו').

רצינו להתנצל מעומק הלב אם מישהו נפגע או מישהו מרגיש שאנו רוצים לכפות עליו משהו, ואם העמודים ו/או החוטים של העירוב גורמים למישהו צער או כאב באיזו שהוא אופן, אנו מעדיפים לבטל את העירוב, ולשמור על השלום והאחוה.

פורים שמח,

עמית ואורי פארן ומשפחותיהם.

בעקבות יוזמתם של עמית ואורי להתייחס להקמת העירוב (תחום השבת), אנחנו רוצים להוסיף:

לא עמית ואורי ביקשו להתקין את העירוב אלא אנחנו ביקשנו זאת, כדי שנוכל לארח אותם ואת הנכדים שלנו בפחות מגבלות.

אנו מקווים שבעקבות ההתייחסות הנ"ל יירגעו אלו החוששים מכפייה דתית ונחיייה בשלום עם תחום השבת.

נירה ויורם פארן

שינויים מחשמלים/ אלכס קראוס

ענף החשמל בקיבוץ גדל מדי שנה. שכונות חדשות, שדרוג כבישים ועליה בצריכת החשמל, שמחייבת הקמת תחנות חשמל נוספות ומחייבים אותנו במבט לעתיד.

בנוסף אנו נדרשים ע"י "הרשות לשירותים ציבוריים חשמל", להקים שתי חברות לאספקת ולחלוקת חשמל. ברשות החשמל ראו שמערכות החשמל ברוב הקיבוצים קורסות ואינן עומדות בתקנים ע"פ החוק והחליטו לחייב את הקיבוצים לעבור מהמצב הקיים, כמחלקים היסטוריים, לפי הסכם לא כתוב עם חברת החשמל, ולהקים שתי חברות: אחת לאספקת חשמל, והשנייה לחלוקת חשמל. מעבר לתכנון ולעלויות הנדרשות להקמת החברות, ולהתאמת רשת חלוקת החשמל בקיבוץ לתקן ולחוק, יש גם בונס של הנחה במחיר החשמל לקיבוצים שיעברו בערך של 3.5%.

ולאור הנ"ל אני כבר תקופה ארוכה עסוק בתכנון מערכת החשמל ובהקמת חברות החלוקה. אמיתי לביא שבפועל כבר מנהל את החשמליה כשנה יחד איתי, נכנס באופן רשמי לניהול החשמליה במקומי, ואני מאחל לו הצלחה. אני מצדידי אמשיך ללוות ולעזור ככול שאדרש, וכמובן גם לכלל חברי הקיבוץ.

לשרותכם תמיד,

אלכס קראוס

מעניין לדעת: מי, מתי, למה ואיך הוחלט על מגרש חניה באמצע הקיבוץ, בלב בתי התרבות שלנו. בין בית וינה – למועדון – לבית טרזין? מקום יותר מוצלח מזה ממש קשה היה למצוא, מרוחק בסך הכול אולי 200 מ' ממגרש החניה הגדול שלנו.

האם יכול להיות שכל מי שמחנה את רכבו ברחבה של בית וינה הוא נכה? לא ברור לי מה הביא את ראשי הקהילה ויועציהם לאשר חניה במקום הכי לא הגיוני בגח"א. אולי זה כי יושבי ההנהלה הם הם אלה שחונים שם?

זאת ועוד, לפני שנה ניתנו כספים ע"מ לרצף את רחבת בית וינה (הבלטות שבורות ועקומות). כשזה לא בוצע ושאלתי למה – התשובה הייתה "לא הספיק הכסף", אך במקום זאת הכשירו מקומות חניה מדרום לבית וינה. לזה כן היה מספיק כסף.

אנחנו כבר אחרי שנה אחרי ה"אין כסף". השנה אני מבינה שכבר לא דובר על הריצוף כלל. למה? אני מזכירה לנו: מתחת לבית וינה וגם מעליה יש מגרשי חניה, אז למה...?

לדעתי הרבה יותר מתאים היה לתת את הרחבה הזו לאריק סיון, הוא בוודאי יודע היטב איך לעשות ברחבה הזו את מה שהוא עושה כל השנה בכל המשק: להפריח אותה. אם תהיה שם תאונה נשלם הרבה מאוד כספים. ותחשבו על זה.

למתן את הצריכה / תמר רז לנג

מפעל יפה לקחה על עצמה המועצה האזורית עמק חפר – להפעיל מיחזור אשפה בכל יישוביה. בפגישה עם אנשי המיחזור שמענו על הסכנה הנשקפת לכדור הארץ מכמויות האשפה העצומות המצטברות בו, וככל שנסייע להמעיטן, כן ייטב.

אבל שמענו גם, שהגורם העיקרי להצטברות כל האשפה הזאת היא המערכה העצומה לעידוד הצריכה הזאת, הרבה מעל ומעבר הנחוץ לחיים נוחים ובריאים. תוקעים לנו על כל צעד ושעל מוצרים חדשים, כדי לעורר ולעודד את תיאבון הצריכה שלנו. בענף המזון המנות גדלות והולכות, וכך גם בהיצע הפירות והירקות. על המדפים תמצאו סחורה המתאימה יותר לצריכת פרות או אפילו פילים מאשר לצריכה אנושית. בעולם כבר התעוררו לבעיית ההשמנה, שנעשתה למגפה, הנגרמת בעטייה של הצריכה המוגזמת. כמובן, כל מי שנמצא בצד של הייצור או השיווק מעוניין בתהליך הזה, המגדיל את הרווחים שלו. אפילו מנהל הכלבולית בקיבוץ, כשביקשתי ממנו לתת יד למהלך למיתון הצריכה, ענה בסירוב, כי האינטרס הראשון שלו הוא להגדיל את המכירות, הרי בכך תלויה פרנסתו. אבל למה אנחנו צריכים לתת לזה יד?

אני קוראת לכם להצטרף אלי לתנועה שתפעל למיתון בהלת הצריכה. בטלוויזיה כבר התחילה פרסומת בכיוון זה, לא לקנות יותר ממה שצריך כדי לחסוך זריקה לאשפה. כשאתם קונים, חישבו היטב אם אתם באמת צריכים את זה או שמחר זה ייזרק לפח. קנו כמויות קטנות, הרי מחר תוכלו לחזור ולקנות. בחרו לכם את הירקות הקטנים והשאירו את המגה-עגבניות להירקב על המדף, או אז ישתלם להנהלה להביא קטנים יותר.

מטפלות בבתי הילדים, שימו מנות קטנות יותר בצלחת. מי שירצה תוספת, יבקש.

למען הדורות הבאים – מתנו את הצריכה!!!

מספרת גלי אבן-שושן:

ביום הראשון לחודש האביב עמדנו וחיכינו בהתרגשות רבה לבואו של נשיא המדינה. בתום הסיור שערך פרס ברחבי עמק חפר הוא הגיע גם אלינו. למפגש הוקצבו רק 20 דקות וקמצוץ קטן של תלמידים שיוכלו לספר על עשייתם בפני הנשיא.

מיותר לציין שההכנות לביקור כזה הן עצומות, הן מבחינת הילדים והן מבחינת המשימה: להציג תוך פחות מ-20 דקות עולם ומלואו, תהליך חינוכי עמוק ומרתק. וכך, בחדר לא גדול עמדו כעשרה ילדים מכיתה ב' ו' והסבירו לנשיא המדינה מהו חינוך ליזמות, במה הם עוסקים, מהם התפקודים אותם צריך לרכוש ילד/נער כדי שיוכל לתפקד בצורה מיטבית כבוגר במאה ה-21, וכיצד הם משתמשים בכלים אלו בביה"ס היסודי ובחיי היומיום.

התרגשות גדולה. שמעון פרס, מעבר להיותו איש חינוך, אדם משכיל, עתידן ונשיא – הוא קודם כל אדם. הרגישות, הכבוד וההתעניינות שהפגין כלפי הילדים, כלפי עשייתם ופועלם היו מרגשים. לנו, קומץ המבוגרים שישבו בחדר וצפו – נותר רק לשבת ולהתגאות.

את קיבוצנו ייצגה בכבוד רב עמית ימין תלמידת כיתה ו' (בתם של רויטל וזהר ימין), שברכה את הנשיא בשם כל ב"ס משגב והציגה את המצגת של קבוצת היזמות שעוסקת בתחום הקיימות והאקולוגיה.

ומוסיפה עמית ימין:

ביום שלישי ה-11/3/1 בשעה 11:20 התכבד לארח ביה"ס "משגב" את כב' נשיא המדינה, מר שמעון פרס. הכל התחיל בזכות אביו של אלמוג ז"ל, שעובד בסביבת הנשיא. אלמוג היה תלמיד בב"ס משגב, שחלה במחלת הסרטן לפני מספר שנים, ונפטר בגיל 13. לזכרו ועל שמו הוקמה ליגת כדורגל בבית הספר אשר מתקיימת עד היום מדי שנה. אביו של אלמוג ז"ל סיפר לנשיא אודות

ביה"ס וציין באוזניו על תוכנית היזמות המיוחדת שמתקיימת ומתנהלת אצלנו מזה מספר שנים. העניין עורר את סקרנותו של הנשיא והוא החליט שהוא מעוניין לבוא לראות, לשמוע וללמוד מקרוב על התוכנית. מכאן והלאה הביקור נרקם, תוכנן וגובש ע"י צוות מביה"ס בניהולה של הילה בן פורת, מנהלת בית הספר.

שמעון פרס מקבל הסברים מעמית ימין

מתוך כלל התלמידים בביה"ס נבחרו 13 תלמידים (12 מכתה ו' ואני ביניהם, אחד מכתה ד' ואחד מכתה ב'), על מנת להציג ולפרט בפניו ובפני משלחתו את תוכנית היזמות ואת פירותיה – המוצרים שהומצאו ופותחו במסגרת התוכנית.

בחמשת השבועות שקדמו לביקור התקיימו מפגשים מדי יום עם הילה ועם דליה, האחראית על היזמות. כל זוג תלמידים היה אחראי להציג מוצר יזמות שונה, מבין המוצרים שפותחו בשנים האחרונות.

הגיע היום לו ציפינו, הגענו לאולם הספורט, עברנו בידוק של אנשי בטחון ונכנסנו פנימה, לחזרות אחרונות. בשעה 11:20 הגיעו 3 מכוניות שחורות וארוכות, שלוו במכוניות ואופנועים נוספים של אנשי האבטחה של הנשיא. מהמכונית השלישית יצא הנשיא ולצידו שומרי ראשו, אנשים חמושים נוספים, צלמים, אנשי לשכתו ועוד.

את הנשיא קיבלו הילה המנהלת ושתי תלמידות, כשאני ביניהן, והזמנו אותו להיכנס לאולם על מנת שנתחיל בתוכנית. בתוך אחד החדרים באולם היו

מוצגים כל המוצרים שאותם עמדנו להציג בפניו, כשהם מסודרים יפה על שולחנות. רק חלק מהתלמידים הספיקו לספר על המוצרים ומיד אח"כ הנשיא הסתובב בין המוצגים, קיבל הסברים, שאל שאלות מתוך סקרנות ועניין רב, כך אני התרשמתי, ולבסוף הצטלמנו צילום קבוצתי.

עבורי היה מפגש זה היה כבוד גדול והזדמנות של פעם בחיים. התרשמתי מאוד מהשאלות הענייניות שהוא שאל וההתעניינות הרבה שהראה במהלך הביקור.

שבת בבוקר / חיימקה ורדי

אני יושב מול החלון הגדול שלנו. מסתכל על העצים שממול. בחוץ גשם. היה גשם טוב באותה השבת. ענפי הברוש הלימוני רוכנים למטה מכובד המים, ושוב מתיישרים, כאילו אומרים תודה תודה על המתנה שהם קיבלו לקראת האביב.

פתחתי את הטלוויזיה. בדיוק הוקרן הפרק האחרון של הסרט "חומות של תקווה", שבו האסיר שברח מבקש מהשחקן מורגן פרימן לחפש עץ בודד בשדה כשהוא יצא לחופשי, כי בו טמון משהו בשבילו. ואכן, הוא מוצא אותו, וההמשך ידוע...

חשבתי מה היה קורה באם מישהו היה מחליט שעץ בודד בשדה הוא דבר מיותר, והיה כורת אותו...

לידי, על השולחן, מונח העלון האחרון שיצא, ובו מוקדש פרק לעצים בגבעה שלנו.

צירוף מקרים? או שמא משהו אחר?...
חומר למחשבה...

על קהילה, חברות ואיכפתיות / הרן בן-אליהו

בערב שבת התכנסנו כמה חברים משכונת הבנים עם כוונות ואכפתיות. היום, לאחר שסיימנו להתעסק עם המנהלת, התחלנו לנסות להבין איך בעצם הדבר הזה שנקרא קיבוץ עובד? איך אפשר להשפיע? ומה בכלל קורה פה?

באירוח מופלא של אבידע וסיון, ולאחר כמה בירות ונשנושים, ישבנו עם יזהר שהסביר לנו איך זה עבד בעבר בגח"א, איך זה עדיין עובד בקיבוצים אחרים ואיך, לפי דעתו, זה עובד בגבעת חיים כיום. השיחה שהתפתחה לאחר מכן גרמה לנו להסתכל על דברים בצורה מעט שונה. והנה מספר תובנות שאספתי מהערב:

מידע חסר אצל הנקלטים החדשים יכול להביא לחוסר הבנה, לתסכול, מסקנות מוטעות וחוסר אמון במערכת, על כן צריך להקפיד שהמצטרפים החדשים מקבלים את כל המידע על אופן פעילותם של מוסדות הקיבוץ, ותהליכי קבלת ההחלטות.

התחזקה אצלי ההבנה שאנחנו חלק מקיבוץ שהוא קהילה שיש בה מוסדות, תהליכים, תקנון ואינטרסים. שלא מספיק לשבת בבית ולחכות שיבואו לשאול אותנו על כל תהליך או החלטה על בסיס מה שמעניין אותנו. שהקיבוץ מטפל בדברים החשובים, ושיש הרבה מקום להשפיע, אם אצל מנהל קהילה, הנהלת קהילה, מועצה או אסיפה, יש מקום לוודא שההחלטות הנכונות מתקבלות והדרך לעשות זאת היא להיות מעורבים ולקחת אחריות.

בתור חבר הנהלה הבנתי שצריך יותר שיווק של ההחלטות והתהליכים בהם הן נמצאות מכיוון שהקיבוץ מתקדם ומתפתח, אבל צריך יותר מכמה שורות ב"בתוכנינו" כדי להבין האם על סדר היום הוא עניין "פעוט" ושולי או עניין מהותי הדורש מעורבות.

שיש הרבה אנשים ש"יודעים" לאן הקהילה והישוב שנקרא גבעת חיים הולך, אבל רק רצף ההחלטות שעוד עתיד לקרות יעצב בפועל את הישוב ושרק אם ניקח בהם חלק נוכל להיות שותפים לעיצובו.

כדי שנוכל לעשות את כל זה, קודם כל צריך להיות שותפים מלאים בקהילה. ולכן אני מתכוון לפעול ולגשר על הפערים המפריעים כרגע להצטרפותם של החברים הנמצאים בעצמאות כלכלית למסלול ה"רגיל" של חברות.

כי באנו לחיות כאן, ולא להתגורר כאן. כי באנו לגדל כאן משפחות ולא רק בגלל החינוך. כי באנו להיות חברים ולא תושבים. וכי אנחנו רוצים להיות חלק מהמקום הזה כדי שהוא יהיה חלק מאיתנו.

פינה זו נולדה מתוך מחשבה להאיר את הזמין והקרוב,
ולהזכיר כי המובן מאליה הוא בעצם צרף רב. בכל גליון נביא
אנשים מתוכנו שספרו מה הם אוהבים באהבת חיים. בחננו
להתחיל בהתחלה - ביודים שלנו, נציגים בני עוֹלָם:

שאלה: "מה אתם הכי אוהבים בגבעת חיים"?

נוי שרון: "את הקלנועית של סבתא מרים, את גן דקל ואת הגנת סער".
נעמה שילה: "לבוא לקפה של עזרי ולשתות שם שוקו חם, שוקו קר ושוקו
פושר".

לוטן רחמני: "לבוא לבריכה ולעשות שם ככה! [חותר במרץ בעזרת
הידיים]..."

ניצן עמית: "את הג'ונדירים ואת הכיכר עם הטרקטור הצהוב".
ולסיום: נחשו איזה מקום הזכר בפי כל הילדים וזכה לפופולאריות הרבה
ביותר? רמז: ליוגל זקוף קומתך... אכן, הכולבולית.

מימין לשמאל: נוי שרון, נעמה שילה, לוטן רחמני וניצן עמית, לאחר
בילוי באתר האהוב עליהם

בקורת ספרים / תמר שמיר

ספינות טרופות / אקירה יושימורה

ספינות טרופות הוא ספר על הישרדות. תושבי כפר דייגים נידח ועני, שתושביו על סף רעב, מגייסים את כל משאביהם המנטליים כדי לשרוד עוד חודש, עוד שנה. התושבים עובדים בפרך מהילדות ועד המוות והחולים והקשישים נעזבים לנפשם, כדי לחסוך אוכל למשפחה הנותרת. חלק מהמגיעים לבגרות נמכרים לשיעבוד למספר שנים, ובכסף המתקבל, המשפחה מרוויחה עוד כמה שנות חיים.

הסיפור מתחיל ומסתיים בשני המוקדים המרכזיים של הסיפור: חוף הים והמוות. בחוף

הים אנחנו פוגשים את איסאקו, ילד בן תשע, שהסיפור מסופר מנקודת מבטו. אביו, אשר שיעבד את עצמו לשלוש שנים כשוליה על ספינה, ציווה על אמו בטרם לכתו, "אל תניחי לילדים לרעוב". ציווי זה יצר אצל איסאקו מחויבות גדולה, והיווה, במידה רבה, את המוטיבציה המרכזית לפעולותיו של הילד בן התשע.

אנו מלווים את איסאקו ומשפחתו לאורך מספר שנים. חוזים בחילופי העונות, במלאכות היומיום המהוות חלק ממחזור החיים בכפר, בעשיית המלח בחורף המושלג, בפריחת עצי השזיף המבשרת על קץ החורף, בטקסים הדתיים, בדיג הנעשה לעיתים בעזרת כפות הידיים ובליקוט אצות בחוף. שום דבר אינו מתבזבז, לכל דבר יש שימוש. אפילו טוויט האריגים נעשית מעיצה של העצים המעטים הצומחים באי.

כל זה נעשה על רקע הציפיה והתפילה להגעתן של "או-פונה-סמה", ספינות העוברות בים ומתנפצות על חופי האי, שמטענן, בדרך כלל שקי אורז ועוד סוגי מזון, יאפשרו לתושבי הכפר לשרוד על האי.

בנוסף לתפילות ולטקסים, תושבי הכפר מנסים למשוך אל האי את הספינות העוברות: הם מדליקים על החוף מדורות, וכשהספינות מתקרבות אל האי, הן מתנפצות על הסלעים ועל השוניות ותושבי האי בוזזים את מטענן. כשהדבר מתרחש, גם העונש לא מאחר לבוא. כך, הים, המהווה במידה רבה את מקור החיים של האי (דגים, אצות וספינות טרופות), הוא גם המקור לעונש הנורא המושת על הכפר.

מול הפשטות והאפרוריות של היומיום, נמצאת צבעוניות עזה: הים הכחול, האדום של השלכת בהרים, אש המדורות והבגדים האדומים (המסמלים אריכות ימים והופכים למבשרי מוות), והמלח והשלג הלבנים, כל אלה בלי טיפת פיוטיות ובשפה פשוטה ומינימליסטית. מומלץ בחום.

אקירה יושימורה, ספינות טרופות, הוצאת שוקן, 2002 (190 עמודים).

חסה מאולאגלת ספלט סרדינים

האם אי פעם העלתם בדעתכם להאכיל את ילדיכם האהובים בדבר כמו חסה, סרדינים ולימון? היש סיכוי שהם יסכימו לטעום מאכל שלכאורה לא נשמע מפתה ומזמין?

הכל התחיל כאשר מירב יצאה ל"טיול קמפוס" בן שלושה ימים בדרום והותירה אותנו בבית, ואז הראש של הרוקח מתחיל לחשוב ולתכנן מתכון אשר יהיה בריא ומזין, ושגם הילדים יכולים להשתתף בהכנתו. וכך למעשה נוצר המתכון הזה ומאז הוא מככב על שולחננו לא מעט.

המתכון בריא משום שהחסה מכילה ברזל, כלורופיל (אשר מחטא את הגוף מרעלים בדם), ובסרדינים יש תכולה גבוהה של חלבון וסידן הזמין לספיגה לעצמות, וכמובן אומגה 3 (חומצות שומן המשמרות את כלי הדם ומזינות את מערכת העצבים). כן, כן, עכשיו בוודאי הבנתם שאצלנו בבית תמיד יש מי שחושב על מרכיבי המזון באופו פרמקולוגי / בריאותי אחרי הכל רוקחות היא גם במטבח ובגנים.

המרכיבים:

עלי חסה / סרדינים מקופסה / לימון / 2 כפות ממרח חומוס /
זיתים (ללא הגרעינים) / מלפפון קלוף וחתוך לריבועים קטנים / מלח /
פלפל שחור / מעט כורכום או תבלין לשווארמה

אופן ההכנה:

בקערה מועכים את הסרדינים ומוסיפים את יתר המרכיבים ומתבלים לפי הטעם. על קרש חיתוך מניחים את עלי החסה כאשר עמוד השדרה כלפי מעלה וחורצים חריצים במרחק של כ-3 מילימטר אחד מהשני כך שעלה החסה מתכופף בקלות והוא לא נשבר. כעת הופכים את עלה החסה על גבו, מניחים כף מהסלט שהכנו בבסיס העלה ומקפלים תוך קיפול קצות העלה פנימה כך שמתקבל בסוף "סיגר" מגולגל וסגור מצידו. מניחים בצלחת על הלשונית שנותרה על מנת שה"סיגר" לא יפתח.

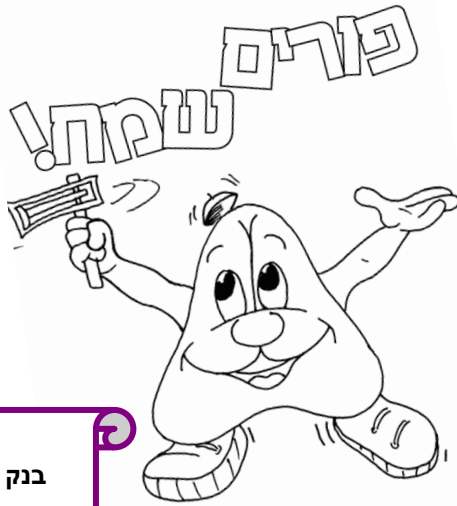
בתיאבון ואנו מבטיחים לכם שכלום לא יישאר בצלחת!

יובל, דודו ומירב נקר

פורים: מימין לשמאל: לי אגמון, נעה ברוך, דינה הרטמן, תמר שמיר

מילים מתחפשות:
אם תחליפו את סדר האותיות תמצאו מילים הקשורות בפורים

1. תת חופש
2. גח רופים
3. מחול שמנות
4. יתוש
5. שוש אורח
6. מנה
7. דרכים הודייה
8. שם תה
9. תאסר
10. שוחד ארד
11. נליץ
12. שירבט
13. רופ
14. שוב השן ריה
15. גימלת סתרא

בנק מילים:
מרדכי היהודי
שושן הבירה
אחשורוש
אסתר
ושתי
חג פורים
שרביט
פור
ליצן
חודש אדר
תחפוש
משלוח מנות
המן
משתה
מגילת אסתר

תפזורת לפורים

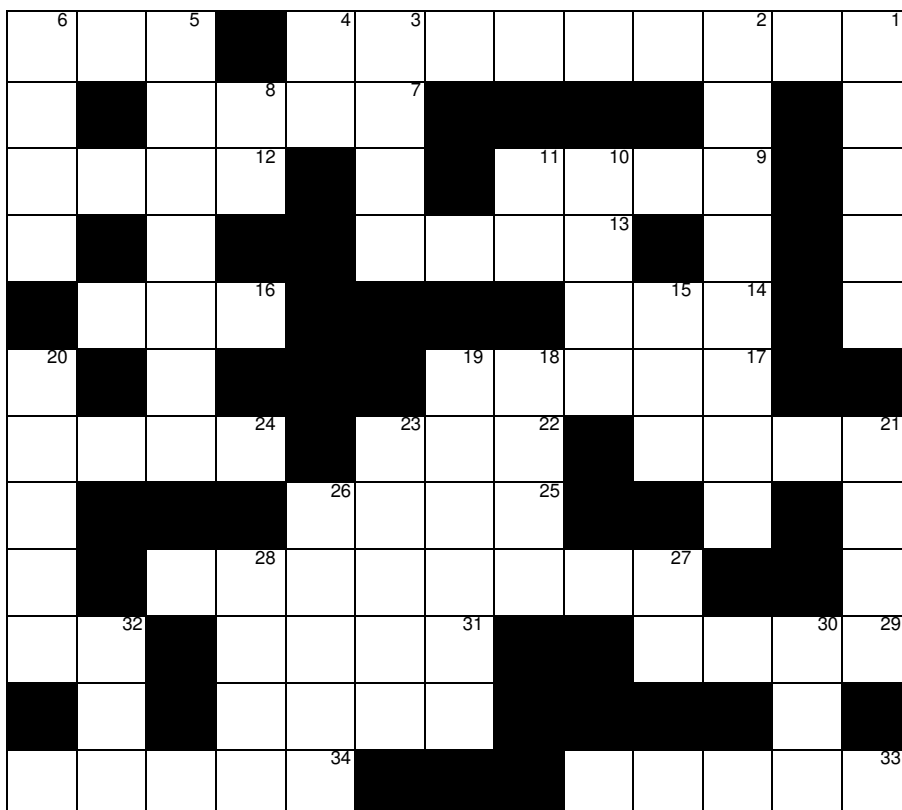
היעזרו בבנק המילים מן העמוד הקודם:

ח	נ	ש	ת	ר	ס	א	ר	י	מ	ת
נ	ג	ד	ג	ר	ת	ס	א	ג	נ	א
מ	ל	פ	פ	ל	א	כ	י	מ	ח	נ
נ	ח	כ	ו	י	ה	ל	ח	ש	ע	א
כ	צ	י	א	ר	א	ה	ו	ר	ו	פ
צ	מ	י	ה	ב	י	ר	ת	ר	ז	נ
צ	ח	ק	ל	ש	ו	מ	נ	ש	ר	מ
ה	ג	ח	ב	ש	ב	מ	ב	ע	מ	צ
מ	ר	ד	כ	י	ה	י	ה	ו	ד	י
ע	ו	מ	ר	י	ח	י	א	ע	ג	ב
כ	ר	א	ט	ו	ל	ס	מ	ח	י	צ
ה	ר	ת	ס	א	ת	ל	י	ג	מ	ד
מ	ו	פ	פ	ר	ד	א	ש	ד	ו	ח
נ	ו	ת	ת	ס	א	ט	י	ב	ר	ש
פ	מ	ש	ל	ו	ח	מ	נ	ו	ת	ס
א	ו	ב	ת	ח	ג	ש	מ	ח	ע	ג
ל	ח	צ	מ	י	ת	ח	פ	ו	ש	ת
ס	א	ה	ר	י	ב	ה	נ	ש	ו	ש

הילדים הראשונים שישלחו
פתרון מלא לתפזורת יזכו בפרס.
את הפתרון ניתן לשלוח (סרוק)
למייל: betochenu@gmail.org
או ליצור קשר עם אחד
העורכים.

תשבץ היגיון לפורים / יורם פארן

תשבץ הגיון לפורים ושמות מהקיבוץ בתחפושת

לפותרים הראשונים (פתרון מלא בלבד) ינתן
שובר זוגי לקפה + מאפה בבית הקפה "כמהפה".
את הפתרון ניתן לשלוח (סרוק) למייל:
betochenu@gmail.org
או ליצור קשר עם אחד העורכים.

לתגובות הערות והצעות – yfaran@gmail.com

מאונך

- 1 לפי הבן התשיעי, פולק מספיק (5)
- 2 במקום איום בשם משפחתו, ליהודים הייתה, בין השאר, שמו הפרטי (4,4)
- 3 שפע, השם למעני (4)
- 4 בדרך כלל תפקידו של סגן בצבא ושל סגן באזרחות (ר"ת) (2)
- 5 פרופוגנדה מספקת מהודו ועד כוש (3, 4)
- 6 פור, מה יעלה ב.... (4)
- 8 באדר בגליל (2)
- 10 בנו של הנפטר חוזר והוא בתוך נוזל (4)
- 11 דרישת שלום בר"ת (2)
- 15 ברות בלי ' בסוף, בתכלת מרדכי (3)
- 18 בפורים כולנו מסכות (4)
- 19 "ת" וחוזרים, גרים בקיבוץ (6)
- 20 משניר, אסתר ורות (5)
- 21 אותו ערך אחשורוש במשך 180 ימים עם השרים, ועוד 7 ימים לכל העם
- 23 + 33 מאוזן, הבנים השני והשלישי, עפ"י השמיעה, עני לקחת (5,5)
- 26 הגמל שבונה לנו תשתיות (5)
- 27 שאלה על המהות חוזרת בגוף שלישי רבים (2)
- 28 מהצעצוע לפורים שמענו שזה לא טוב פליטת גזים (4)
- 30 יורד דתי עולה רז (3)
- 32 לבני בלי ה' בסוף, ניסן בלי ' באמצע (3)

מאוזן

- 1 הבן של ההורים שלי שגר פרצוף, מלכי הפרובינציות בפרס (9)
- 5 מילוי, עיר בירה (3)
- 7 החליף, מי בהר (4)
- 9 איש גל היה (4)
- 12 קלף מחפש, מלכה (4)
- 13 ערב בנול, המלכה (13)
- 14 יגאל חזר עם גבס בגללו (3)
- 16 אוזניו מלאות ב-5 מאוזן (3)
- 17 יעקב, רוחות, יריחו (5)
- 21 קפד ראשו של טיפ טיפה והוא מהאצבע (4)
- 22 העיר הצמודה לעיר הפשע הרציחות והסמים (3)
- 24 אורי, חוזר ומדריך באנגלית (4)
- 25 אם נערבב את 18 מאונך נקבל מי שיודע לערבב לטגן ולאפות (4)
- 27 הכיסא שלי בערבה (4,4)
- 29 אייזנר ה' שהוכתרה למלכה (4)
- 31 בין אחד מי לבין חקלאי פיקח (4)
- 32 ראשונה ואחרונה מצביעות עליך (2)
- 33 ראה 23 מאונך
- 34 בניין, הייתכן שיושביו חושבים בערבית שכך הם נבחרו? כפי ששמענו (5)

למה התחפשו אלכם וקליר (ההורים של רובי)?.....לשום דבר! היא לשום ובצל, הוא לעיתון "דבר". למה התחפשו שולמן- (האבא של עמליה) הגזבר וחברי המזכירות? הוא ל-5 הם לחמישה אפסים, - יחד ל - 50,000 לירות.....חוב הקיבוץ.

מה קרה לחברות עובדות "גת"?..... חכמי שושן הבירה בנו מתקן גדול מחוץ ובתוך האולם, על כל החברים היה לעלות מהחוץ ולגלוש פנימה בשתי מגלשות. חברות, מחופשות כפרסומת של "גת" בשמלה אדומה ושתי צמות צהובות, גלשו ואבוי.... שתי רגלים שבורות.

החברים התלכדו ללהקות קטנות, להצגות מהווי הקיבוץ. הלהקה הטובה ביותר, המתמידה ביותר, ובעלת התחפושות המעניינות ביותר, עוד מימי כפר סאלד, מלפני האיחוד עם גבעת חיים היו: רולף דרייפוס,(של חיה), צבי פלבר (האבא של דנית), הילל (האבא של ארנון לפיד), ולעתים גם יחזקאל, האבא של.....זהר!

חיה ורולף דרייפוס

חודש אדר א'+ב'

20.2.1970	י"ד אדר תש"ל	גבי בנאי
11.3.1983	כ"ו אדר תשמ"ג	נבות הישראלי
31.3.1995	כ"ט אדר ב' תשנ"ה	לירון לנג
1.4.1951	כ"ד אדר תשי"א	חנה גרינבאום
11.3.1952	י"ד אדר תשי"ב	תמר דוד
14.3.1958	כ"ב אדר תשי"ח	עוזי זילברמן
23.3.1963	י"ז אדר תשכ"ב	רבקה (כהן) לנדסברג
27.2.1967	י"ז אדר תשכ"ז	אברהם בן-יהודה
20.3.1971	כ"ג אדר תשל"א	חנה לנג
2.3.1973	כ"ח אדר תשל"ג	מלכה הכט
12.3.1975	א' אדר תשל"ה	יצחק רובין
18.2.1975	ז' אדר תשל"ה	יושקו (יוסף) קראוס
18.2.1975	ז' אדר תשל"ה	צבי שינדלר
22.2.1980	ה' אדר תשמ"מ	יצחק מוסקוביץ
3.3.1981	כ"ז אדר תשמ"א	שרה וינט
23.3.1981	י"ט אדר תשמ"א	זאבה ליבני
26.2.1982	ג' אדר תשמ"ב	מנחם ברון
2.3.1982	ז' אדר תשמ"ב	צבי פריד
24.3.1982	כ"ט אדר תשמ"ב	יעקב בורנשטיין
7.3.1983	כ"ב אדר תשמ"ג	אנושקה (חנה) ברו
8.2.1984	ה' אדר תשמ"ד	יעקב קליימן
1.3.1985	ה' אדר תשמ"ה	גרטה פולק
6.2.1989	א' אדר תשמ"ט	אסתר פינק
19.3.1989	י"ב אדר תשמ"ט	ניקול פולק
22.3.1989	ט"ו אדר תשמ"ט	הלל ליפמן
27.2.1990	ב' אדר תש"ן	מרים רטר
2.3.1991	ט"ז אדר תשנ"א	שמעון שיפמן
17.3.1992	י"ב אדר תשנ"ב	עדי נחמני
19.3.1992	י"ד אדר תשנ"ב	אהרון מדיני
10.3.1993	י"ז אדר תשנ"ג	נחום נוף
27.2.1995	כ"ז אדר תשנ"ה	מנחם עמלי
22.2.1996	ב' אדר תשנ"ו	ברוך שוורץ
17.3.1996	כ"ו אדר תשנ"ו	אפרים פרנק
10.2.1997	ג' אדר תשנ"ז	חיים נרבר
16.2.1997	ט' אדר תשנ"ז	אלי ורפל
12.3.1997	ג' אדר ב' תשנ"ז	ולטר פרינץ
29.3.1997	כ' אדר ב' תשנ"ז	אולי (גאולה) לנדאו
26.2.1998	א' אדר תשנ"ח	אברהם ג'ורג'
23.2.1999	ז' אדר תשנ"ט	טוביה ורד
7.2.2000	א' אדר תש"ס	שמשון (מקס) בישבורג
12.3.2002	כ"ח אדר תשס"ב	אלי יואכימסטל
7.2.2003	ה' אדר א' תשס"ג	וילי זילברמן
15.3.2003	י"א אדר ב' תשס"ג	מדג'ה זליגר
21.2.2007	ג' אדר תשס"ז	משה דייג
28.2.2007	י' אדר תשס"ז	עדה שולמן
27.3.2008	כ"א אדר ב' תשס"ח	אורי וולף

